

3.

Gaby Gaby Gaby Gaby Gaby Gaby...

Så kommer hon till mej i drömmen en natt i formen av hennes namn, hennes namn, Gaby Gaby Gaby, ingenting annat, bara lätet av ett namn.

Jag mumlar hennes namn, besatt, besatt av tanken att kunna uttala hennes namn, jag vänder mej i sängen, jag söker hennes namn, jag vrider mej i sängen, jag söker hennes bild, jag skriker hennes namn och jag vaknar svettig och kall.

Jag drömmer hennes namn, jag pratar högt i tillståndet mellan sömn och vaka, jag vrålar hennes namn, bredvid mej sitter Gaby klarvaken med täcket uppdraget mot axlarna och ser på mej, jag mumlar: låt dom komma, Gaby, låt dom komma, små män i sterila rockar med vita ögon och avtrubbade rörelser, ja låt dom komma, mumlar jag och Gaby sitter upp, hon rör mej inte, hon är rädd. Jag drömmer, jag drömmer mardrömmar, hon kan inte drömma, jag svettas, i sömnen skakar jag och brottas, jag vrålar hennes namn och hon borde trösta mej, hon vill trösta mej men hon kan inte trösta drömmar, hon föraktar dom, hon tycker jag är svag. Jag söker hennes famn, i sömnen söker jag hennes ord, hennes ord, hennes tunga: säg något, hjälp mej ur drömmen, jag vrålar hennes namn, jag talar i sömnen, i drömmen säger jag: kom gärna rymdfarare, kom klättrande nerför månsträngen och peka mot det oändliga, förklara hur litet allt det här egentligen är, säg att allt annat är viktigare, kom statsmän och visa mej bilder från världen, kom judar och påminn mej om det ohyggliga, kom barn och led mej till sandlådan, kom mamma och pappa och visa mej mina förfäder, visa vad dom gjort, visa

vad jag borde vilja: jag bryr mej inte! jag bryr mej inte! jag vill bara mumla hennes namn, älskade Gaby, prata till mej, jag vill bara ha henne nära, bara Gaby, men Gaby kan inte för hon vet inte hur man gör.

Dagen efter festen: dagen efter festen där Gaby försvinner från mej och lyfter upp sin blus och sätter min hand mot sin mage och pratar så jag inte förstår, dagen efter festen är hon vanlig igen.

Hon älskar mej, hon tar mej i sin famn, vi ligger stilla, i vardagen ligger vi stilla, vi äter frukost, vi pratar, vi går ut men hela tiden ligger vi stilla och trygga i varandras famn.

Jag frågar hur hon mår, hon säger hon är lyckligast i världen, jag ser hennes blus ligga på fätöljen, den bara ligger där, ofarlig och skrynklig, jag ser på hennes händer som sitter stilla mot hennes lår, jag letar i hennes leende men inget är konstigt, allt är som det ska vara och jag börjar undra om jag drömt, jag börjar undra om det är någon som stoppat en elak dröm i mitt huvud om natten, någon som vill oss illa, någon som är avundsjuk, vi har pratat om det, att människor är avundsjuka. Gaby säger att det skulle inte förvåna henne om någon försöker förstöra, om någon säger osanningar för att förstöra, om någon är avundsjuk, om någon vill åt vår värld, den som bara är Gabys och min.

Vi går på promenad, vi hamnar vid en lekpark och jag har nästan glömt alltihop, jag ser bara Gaby igen, ser bara vår kärlek, hur det brukar vara. Vi sätter oss på en bänk, vi ser på barnen som leker, jag ler, jag är lycklig, Gaby är sej själv igen, vi pratar om barnen, vi skrattar åt deras lust och iver.

Så försvinner hon igen.

Så lämnar hon min famn och försvinner.

Vi sitter på bänken och på någon sekund försvinner hon, vi sitter kvar på bänken. Hon ser inte på mej, hon smeker mej inte längre, inte ens i tanken, jag blir rädd.

Vad är det? säger jag.

Gaby svarar inte, hon tycks inte höra.

Gaby?

Några pojkar spelar fotboll intill oss, den minsta står i ett låtsat mål, den största skjuter bollen, han skjuter bollen hårt och bollen går förbi, han har inte en chans att ta den, den största pojken är alldeles för stor och bollen rullar fram till oss, den stannar vid Gabys fötter och den lille kommer springandes. Han vågar inte gå, den största pojken väntar på bollen och han kommer springandes, han kommer närmare och när han är nästan framme reser sej Gaby och sparkar iväg bollen, sparken den inte mot honom utan åt ett helt annat håll och pojken stannar upp och ser på Gaby som sätter sej igen och hon tittar på den minsta pojken som frågande ser på henne och så säger hon:

Vad fan glör du på?

Pojken står stilla, han tittar fortfarande på Gaby och bollen är på en helt annan sida av lekplatsen nu och den största pojken skriker åt honom och han ser på Gaby och så ser jag hur det börjar rycka i hans läppar, hur han kämpar för att vara stor och Gaby säger:

Försvinn härifrån!

Jag sitter alldeles stilla, jag säger inte ett ljud och pojken vänder sej om och springer därifrån, den största pojken har redan hämtat bollen och säger högt att det är straff nu och den minsta pojken ställer sej i målet igen och jag säger till Gaby:

Vad håller du på med?

Hon svarar inte.

Varför gör du så?

Hon svarar inte men hon reser sej och går därifrån utan att vänta på mej, jag reser mej upp och springer, jag tänker kräva svar och jag kommer ifatt henne och jag tar tag i hennes arm och hon stannar upp och vänder sej snabbt om och skriker:

Rör mej inte! Försvinn!

Sen fortsätter hon att gå, hon småspringer och jag står kvar, jag fattar det inte, hon skriker åt mej, hon skriker hårt åt mej och otäckt, hon har aldrig tidigare skrikit åt mej på det sättet och Gaby går därifrån, hon försvinner meter för meter och jag står kvar och ropar efter henne:

Som du vill. Jag bryr mej inte!

Hon går några steg till men så vänder hon sej hastigt om och skriker något jag inte förstår och så springer hon mot mej och kommer mot mej, hon är alldeles vild och hon hoppar på mej och börjar slå på mej, hon fäktar med armarna, hon är alldeles vild och hon är stark, jag kan bara försvara mej, jag lyckas tvinga ner henne i gräset, gräset är vått och jag tvingar ner henne, vi rullar runt, hon slår, jag försöker hålla henne stilla, jag säger hela tiden att vad fan är det frågan om, gång på gång, hon gråter, hon skriker, ur hennes ögon strömmar tårar och det enda jag tänker är att jag måste få henne lugn.

Första veckan: allt vi gör, allt vi säger är nya upplevelser, allt vi vill är ny vilja.

Jag kan med dej, säger Gaby.

Kan vad?

Allt. Jag kan med dej.

Har du inte kunnat förut?

Jag har gjort saker, jag har velat saker, men jag har inte gjort nånting förut.

Allt hon säger är nytt, alla små saker jag ser är nytt, alla detaljer som omärkliga rörelser som i vanliga fall drunknar i mängden, det är inget som drunknar, inget som undgår mina ögon.

Jag älskar dej, säger jag.

Jag älskar dej för du är en helt ny värld, säger jag och Gaby Poetissan ser på mej, hon ser på mej. Hennes ögon dom är mörka, alldeles lugna, hon ser på mej, hon är stilla, njuter, vi är avslappnade, men jag ser nånting i hennes ögon, en väg, nånting som skimrar, nånting som snabbt flyger förbi som flygplanet man hör ovanför husen men aldrig ser trots att man letar med blicken, som mjuka flaggliknande rörelser i vinden och där! ett ljus som flämtar förbi långt inne i hennes ögon, dom är alldeles stilla men där inne ser jag något, jag kryper närmare och Gaby ler, en ljuskäglan och hon sitter kvar, hon ryggar inte tillbaka och där! där är det igen! som ett stort hav med en förlist eka som andas då och då

mellan tio meter höga vågor, något litet omärkligt som försvinner då och då men stolt och envist reser på sej igen och vill märkas, en vacker låga, som ett ansikte som betyder något i en folkmassa, något som höjer sig ovan alla skuggor, som en vit klänning som fladdrar i stormen, som leker i regnvädret utanför fönstret, som en blixtnär för den svarta skyn, som vargen som ylar i natten med mörk päls men med ögon! med ögon som blänker, som lyser likt fyren på klippan, som indianen med fjäderskrud och stolt rygg och fast ansikte, som ursprunget, som fostret i livmodern som rör sej, som sparkar till då och då, som formas, något som är jag, är Gaby, som är kärlek, som en eldstad omgiven av mörka växter som av vinden böjer sej fram och bugar, som en hiss som vägrar bära neråt. Som Stanley Myers Cavatina som Gaby spelar för mej för att jag ska förstå att mitt i förödelsen kan finnas ett vackert omslag, ett täcke mjukt och vackert och jag ser i Gabys ögon och jag säger:

Jag ser något, Gaby, jag ser något, det är vackert.

Det är inget konstigt, säger Gaby.

Det är vackert, säger jag.

Det är jag som vill komma fram, säger Gaby.

Det är jag som letat i många år och äntligen hittat vägen, säger Gaby.

Allt hon gör är vackert, allt jag ser när hon håller mej i hand är skönhet, hennes lilla kropps rörelser, och första veckan sitter vi tillsammans, vi läser in oss på hennes rum tillsammans och sen går vi på stan och en gång hostar Gaby till, hon hostar till lite försiktigt, hon har fått något i halsen, lite försiktigt, inte överdrivet, bara det hon måste och det är hostningar som smekningar och jag säger:

Du hostar vackert.

Gaby skrattar.

Det är sant.

Gaby tar min hand, trycker till lite grann.

Du hostar lika vackert som Mimi, säger jag.

Jag är inte Mimi.

Nej, säger jag.
Du är Gaby, säger jag.
Du är Gaby och du hostar vackert, säger jag.

Månader senare: långsamt växer väggen.

Många män i märkliga kläder drar i trossar som reser dom en majstång.

Långsamt växer väggen och bit för bit, först fötterna sen benen magen bröstet hakan näsa ögonen, bit för bit försvinner hon bakom väggen.

Jag slår mina knytnävar blodiga mot väggen.

Jag ser i spegeln och jag ser bara mej själv och krossar den med mitt huvud.

Glasskärvor yr runt i rummet. I glasskärvorna ser jag henne. Dom formar spegelmönster av hennes kropp. Förvridna mönster.

Långsamt växer väggen och plötsligt, en dag, står vi på varsin sida som om vi varit i Berlin 1950.

Första tiden: på hennes finger sitter en ring. Hon säger att hon fät den av en man.

Gaby säger:

Den skulle ge mej kärlek.

Vi ser på varann, vi sitter vid köksbordet, det är sent en kväll, hela dagen älskar vi varann, hela dagen upptäcker vi varann, jag letar efter hennes små rynkor, dom små rynkor som talar om vad som hänt.

Jag ger henne en kyss, jag har sett ringen, för länge sen har jag sett ringen, jag letar meddelanden.

Det är kväll: Gaby säger:

Du ger mej kärlek.

Ringens, säger jag, är det länge sen?

Min älskling, säger hon och ler, vill du att jag ska ta av mej den?

Varför har du den kvar?

Det är en present.

Han älskar dej?

Ja, han älskar mej.

Är det över?

Ja.

Varför har du den kvar?

Min älskling, säger hon och skrattar lite smått, vill du att jag ska ta av mej den?

Jag har ingen ring att ge dej.

Älskling, säger Gaby, jag behöver ingen ring.

Jag vill ge dej allt.

Jag tar av mej den.

Hon tar av sej ringen, hon ser på mej när hon gör det, jag ser på henne, jag ser henne trä av ringen från fingret och kanske är vi gifta nu. Jag ser på hennes tomma finger och jag vill ge henne allt, jag vill vara mannens första steg på hennes kropp. Hon öppnar fönstret och hon håller i den vackra ringen, hon för armen bakåt, hon ser på mej, hon reser sej upp och hon slänger iväg ringen, hon slänger ut den genom fönstret utan att titta efter den och jag hör hur den med ett litet ljud slår ner i gatan.

Gaby säger:

Jag behöver ingen ring.

Jag tänker: jag vill vara gift nu.

Den kommer att ligga framför oss på gatan imorgon, säger jag.

Då sparkar vi på den, säger hon.

Vill du ha ringens kärlek?

Man vill alltid ha kärlek.

Hon skrattar till, hon vet att det gör lite ont men hon skrattar, rättar till håret och säger igen, lite högre och med låtsad mogen föreläsarröst: Självklart! Man vill alltid ha kärlek! Och så skrattar hon och hon är en sån kvinna man inte vet nånting om, hon reser sej med en smekning, hon går omkring i rummet och smuttar på sitt ringlösa finger, hon ser åt ett annat håll, hon stryker sej över magen och för ett ögonblick är jag inte där, för ett ögonblick är vi inte gifta, för ett ögonblick vet hon inte ens vem

jag är, för ett ögonblick har hon sina minnen och sitt ringlösa finger och sin mage som hon stryker över med båda händerna och hon håller händerna under magen som gravida kvinnor gör när det blir tungt. Den lilla magen med den djupa naveln och skuggor av händer, skuggor av salivrande på hennes mage, mina skuggor, ringens skuggor, alla dessa skuggor hon lever med och jag vill vara gift, jag vill att det bara är vi, jag vill bränna alla skuggor, jag vill gå med en dunk och hålla en strimma bensin över alla skuggor, täcka alla skuggor till randen med bensin och sen tända på och se hur elden löper längs med alla skuggor som i en tv-deckare, jag vill se hur elden slutligen stannar upp där skuggorna tar slut, hur den kvävs när skuggorna tar slut, där det bara är jag kvar, bara jag.

Dagen efter: vi är på väg ut, jag är rädd, rädd för ringen, rädd för ringen som jag vet ligger där på gatan och blänker, ringen i guld för minnen av guld, ringen med mjuka kanter eftersom andras kärlek alltid haft mjukare kanter än min och jag går några steg bakom henne. Hon vet att jag är rädd, hon räds inte, hon tänker konfrontera, hon tänker bagatellisera, hon tänker visa att det är ingenting men ändå lite eftersom hon tänker på det. Hon vill att jag ska tycka att det inte är nånting och hon vill att jag ska veta att det ändå är lite grann eftersom hon tänker på det och jag vet allt detta, jag har färgats av ären, ären har gett mej en gråton när jag vill att allt ska vara svart eller vitt, ären har lärt mej att ingenting är enkelt men ändå så önskar jag att vi ska ta en annan väg, jag är inte rädd för att bara strunta i det, ge efter för det och ta en annan väg men det vågar jag inte säga och jag går några steg bakom henne och vi är på gatan, vi letar men ringen är borta: ringen är borta! borta! Och jag blir glad, ringen har förgjort sej själv, ringen har upplösts när den kom från hennes finger eftersom kärleken den levde av för länge sen är död, den gamla kärleken är begravnen och förmultnad och plötsligt är vi bara här, vi är idag, vi är nu och ingenting gammalt finns mellan oss och jag springer mot henne, jag springer på henne, jag lyfter upp henne varv efter varv och jag gråter glada tårar och jag sjunger kärlek-

sord och jag säger:

Jag tänker aldrig ge dej en ring.

Hon ler.

Jag tänker aldrig ge dej något som inte är äkta.

Gaby ler.

Jag tänker bara ge dej mej.

Hon kysser mej, jag kysser henne, nu vet jag varför hon ändå ville att vi skulle gå ut och leta efter ringen, älskade Gaby, du visste, vi står på gatan, gatan är full av grus, full av den vackraste smuts, full av gammalt godispapper och parkeringsbiljetter och cigarettfimpar och hennes vita finger som kvällen innan haft en vit rand av saknad lyser kärleksrött.

Månader senare: långsamt växer jag.

Långsamt växer jag mej stor och jag är äldre än jag nånsin känt och jag tänker att jag har inte tid längre.

Gaby är allt jag drömt om, Gaby är allt jag har och hon är så vacker, hon lär mej saker, hon är Poetissa och jag kan bara se på, jag kan bara tacka för alla presenter hon ger mej.

Långsamt växer jag och jag säger att jag älskar henne så ofta jag kan för om jag säger det tillräckligt ofta är det sant. Men det är mycket jag måste hinna med.

Söndag 25 december.

Snöade, så jag stannade inne hela dagen. Läste "Ur kackerlackors levnad". Dagen K plus 230.

Måndag 26 december.

Magnus fyllde 30. Ringde till Borås och gratulerade. Han blev förvånad över att jag firade jul själv. Jag har knappt tänkt på det. Bjöd in mig till nyårsafton, erbjöd sig att hjälpa till med tågbiljetten. Tackade nej, vill helst inte resa så långt. Lyssnade på sportradion och skrev lite vykort. När jag pratade med Magnus insåg jag att jag varit dålig på att höra av mig till folk.

Torsdag 29 december.

Torsdag: städdag. Fick tid över så jag skurade golven också, trots att det inte gått en månad sen sist. Gick till överskottsbolaget och köpte en begagnad TV. 800 kronor. 12 tum bara, men det räcker. Nu har jag någonting att göra om kvällarna. Ändå ganska tung, var tvungen att ta bussen tillbaka. Tog en stund innan jag hittade rätt busshållplats. Dagen K plus 234.

Lördag 31 december.

Lördag: shoppingdag. Gick ner till Solna centrum men där var

det mesta stängt. Först förstod jag inte men sedan så insåg jag att det var nyårsafton. Hade nästan glömt bort det. Vad firar man? Ifjol firade jag, nu går jag och väntar. Vet inte riktigt på vad. Känner mig lite stressad, tycker inte jag hinner med något. Skulle vilja lära mig att hitta i stan bättre. Eftersom det är nyårsafton borde jag ha gått på systembolaget, men det blev inte av. Tycker dessutom att man ska ha en anledning att fira, inte bara ett datum. Det var så dött i centrum att jag inte hade någon lust att vara kvar. Gick hem och handlade på Närköpet istället, behövde ändå inte så mycket. Tittade på TV och efter ett tag kände jag mig ganska utvilad.

Söndag 1 januari.

Promenad. Om man går från min gata in på Tottvägen och fortsätter den tills den tar slut kommer man till en sjö. Det finns en gångväg som går runt hela sjön, 2,5 kilometer kanske. Gick två varv, det var en massa folk som joggade, föräldrar med barnvagnar, unga par, alla var ute på promenad. Fint väder. Det finns en massa fåglar i sjön som gärna vill att man matar dem. Ankor, kanadagäss, några svanar och så såg jag faktiskt en häger. Måste vara ovanligt. Det var dagens händelse för alla samlades där och tittade en lång stund. Hägern själv tittade åt ett helt annat håll, verkade lite stöddig av all uppmärksamhet.

Handlade på Närköpet på vägen hem, åt pasta, drack några öl som jag hittade i skafferiet. Det var flera veckor sen jag köpte dem i fall att jag skulle bli sugen någon gång, men jag hade glömt bort dem. Blev lite full, kändes ovanligt. Det var säkert ett halvår sedan jag drack sist. Dagen K plus 238 dagar.

Tisdag 3 januari.

Tänkte åka in till stan. Gick ner till T-banan i Solna centrum.

Skulle kosta 19,50 in till stan och lika mycket tillbaka. Dyr.
Kom på att jag ändå inte visste vart jag tänkt åka. Struntade i det,
tog en kopp kaffe inne i centrum istället, borta vid hissarna. Det
smakar lika gott där.

4.

Jag har hälsat på henne på sjukhuset flera gånger.

Tredje gången pratade jag med läkaren. Innan. Han sa att hon inte ville träffa mej. Jag fattade det inte. Han hade frågat henne. Om hon ville träffa mej. Hon hade tittat rakt fram. Hon hade sagt nej. Han sa att det spelar ingen roll. Han gick bakom ryggen på henne. Han tyckte jag skulle komma ändå.

Han lotsade in mej. I sjuksalen. Gaby satt på sin säng. Hon satt och tittade rakt fram. Jag gick långsamt. Plötsligt ropade läkaren på henne. Från bakom mej. Hon vände sej om. Fick syn på mej. Började skrika. Skrek högt. Jag blev rädd. Jag stannade till. Då knuffade läkaren på mej bakifrån. Jag närmade mej henne. Hon skrek. Hon skrek och satt och hoppade på sängen. Hon bet på sina knogar. Hon skrek. Hon klöste sej själv i ansiktet. Hon stirrade på mej med ögon som spruckna speglar. Det rann blod nerför hennes kinder. Jag var rädd. Jag var fruktansvärt rädd. Jag trodde jag skulle svimma. Läkaren tog tag i min arm. Han drog ut mej från sjuksalen. Sa att det kanske inte var en så bra idé ändå. När vi gått slutade Gaby skrika.

På en plats där stulna ord
kolliderar med varann
där utslitna lögner tröttnat
på att gå andras ärenden
där ska jag stå
med armarna uppsträckta
ovanför huvudet.

Fjärde gången jag hälsade på henne var jag livrädd.

Jag var livrädd. Livrädd. Jag var bultande. Jag var skakande. Jag var så in i helvete rädd.

Läkaren hade ringt mej. Han hade sagt att hon mätte mycket bättre. Att hon frågat efter mej.

Jag blev glad.

Jag blev överlycklig. Log. Skrattade. Äntligen! Äntligen! Älskade Gaby! Äntligen skulle vi kunna prata med varann igen. Älskade. Älskade Gaby. Jag skulle få komma. På söndag. Veckan kröp. Dagarna slingrade sej åt alla möjliga håll. Vägrade gå hem. Dom tycktes gå vilse. Dom tycktes räkna fel på timmarna. Så sakta. Så oändligt sakta. Någon hade fått solen att fastna högt däruppe. Nätterna var vakna nätter. Månen visste inte längre. Hur man bytte plats med ljuset. Någon hade inbillat månen att det verkligen var hon som spred ljus. Så hon satt kvar däruppe. Utan tanke på att kliva ner. Jag satt i vårt rum. Jag satt i Gabys dikt. Jag hade skrivit ner läkarens ord bokstav för bokstav. Det var den första dikt jag någonsin skrivit. Det var den vackraste dikt. Som jag någonsin sett. Jag läste den. Jag satte upp den på väggen. Läkarens ord.

Dagen innan ringde han igen. Något hade hänt. Han visste inte exakt vad. Hon hade blivit sämre. Hon hade blivit ganska mycket sämre. På bara någon dag. Men han tyckte jag skulle komma ändå. Han kunde inte lova någonting. Hon hade blivit sämre. Jag frågade hur. Han visste inte. Han kunde inte förklara. Inte ens på läkarspråk. Ville inte förklara. Vågade inte. Hon hade bara blivit sämre men han tyckte jag skulle komma ändå. Skulle komma ändå.

Jag kom.

Jag var livrädd.

Hög av sömnlösa och ljusa timmar. Snurrig av vandrande runt och runt och runt i ljuset. Utmattad av vilsna promenader. Illamående av dygn utan mat. Krampaktigt upphetsad av nervositet hörde jag Gabys röst. Så som jag hört den förut. En gång för länge sen. Under en annan rädsla: Sakta ner älskling. Sakta ner. Läg ditt huvud i en famn och tänk ingenting. Låt dina händer göra vad dom vill. Låt ditt hjärta få höra sina slag.

En annan rädsla då.

Att inte räcka till.

En annan rädsla nu.

Att inte räcka till.

Vi gick genom oändliga korridorer. Läkaren bredvid mej. Läkaren försökte lugna mej. Det gick inte. Läkaren var det inte heller. Lugn. Han varnade mej. Jag kunde bli besviken.

Jag stod framför Gaby.

Hon sov.

Vi stod länge framför Gaby. Min älskade Gaby. Jag tog i hennes hand. Så kall den var. Min älskade Gaby. Så liten. Hon sov. Hon såg så lugn ut. I sömnen.

Dom var tre stycken. Dom var läkaren och två skötare. Dom väckte henne.

Hon kände inte igen mej.

Hon såg på mej. Jag stod där. Jag hade tårar. När hon vaknade trodde jag mardrömmen var över. När jag såg henne slå upp ögonen. Tänkte att nu tar jag med henne hem. Nu. Älskade Gaby.

Nu tar jag med dej hem.

Hon kände inte igen mej.

Hon såg på mej. Sen såg hon på läkaren. Sen höjde hon armen. Jag trodde hon skulle sträcka ut den. Mot mej. Jag trodde armen och handen skulle hitta mej. Men den vek av. Åt ett annat håll. Den sträckte sej mot läkaren. Han gick fram. Till henne. Hon tecknade. Att han skulle böja sej närmare. Han sänkte sitt huvud ner mot henne. Hon viskade något. Han log mot henne. Jag stod bredvid. Läkaren reste på sej. Och sa:

Det är bäst att vi går.

Jag ville inte gå. Läkaren sa att vi måste. Gå. Jag såg på Gaby. Hon log mot mej. Blygt. Jag tänkte säga någonting men läkaren tog tag i mej. Dom två skötarna. Föste mej ur salen. Jag blev arg. Jag ville inte gå därifrån. Gaby log mot mej. Jag ville inte lämna henne. Min älskling. Dom tvingade mej. Ut i väntrummet. Läkaren sa:

Jag är ledsen. Nästa gång kanske.

Jag frågade vad hon sagt. Till honom.

Han ville inte svara. Det var inget viktigt.
Jag krävde att få veta.
Vill du verkligen veta?
Hon frågade, sa han, vem snyggingen var.

Gaby vill inte ha med mej att göra. Efter att vi brottats i gräset, efter lekparken när hon klamrar sej fast vid mej i gräset, när hon är naknare än någonsin, när jag får trösta henne som ett litet barn, vill hon inte ha med mej att göra.

Älskade Gaby!
Min älskade Gaby, lämna mej inte, säger jag.
Du föraktar mej, säger hon.
Jag älskar dej, säger jag.
Du visste hela tiden, säger hon.
Jag vet bara att jag älskar dej, säger jag.
Jag behöver ingen annan, säger jag.
Jag behöver bara dej, säger jag.
Jag vill drömma, säger Gaby.

Fyra dagar efter att vi brottats i gräset, efter lekparken, sitter vi och pratar, hon vill inte träffa mej, jag är tvungen att tvinga mej till henne. Hon tror jag föraktar henne och jag måste be henne, jag får tigga om en stund tillsammans och hon ser knappt på mej, hon säger att hon hatar mej, hon säger att jag vet men låtsas inte veta, jag säger hur skulle jag kunna det, hon säger sånt känner man, jag lurade henne, hon hatar mej.

Jag tar tag i hennes hand men hon rycker bort den.
Jag vill drömma, säger hon.

Jag tänker: tänk om man aldrig känt kärlek. En sådan lögn. Och jag tänker: tänk vad jag vet.

Jag vill aldrig vara utan.
Tänk att veta. Att man vet.

Och jag kan bara skratta när jag ser dom på stan, vickande på sina höfter, slickande på sina läppstift, fyllande sina bh:ar. Som om jag skulle bry mej. Jag kan bara skratta. Vem tror ni jag är?

Första tiden: vi läser in oss på hennes rum, i flera dagar lever vi i hennes dikt, i den första strofen, i hennes rum med väggar av kärlek, med mattor av ord. Gaby Poetissan och jag, hennes poet, det är då jag förstår, jag är hennes poet, jag lever i hennes dikt, i hennes rum, jag lever med henne tätt intill mej, i mej, i flera dagar bara vi två, bara orden, bara kärleksbilderna vi själva skriver när vi ser på varann, bara Gaby och jag med hennes tak, vår himmel, med hennes dikter utan titlar, utan låtsasord som bestämmer vad vi ska heta, vad vi ska göra, bara öppna ord, tillgängliga ord, bara Gaby och jag och sen går vi på stan, vi går ut genom hennes dörr, vi kliver in i nästa vers, och orden skiftar i olika färger, vi går genom dag och genom natt, vi går genom regn, sol.

Sen: steg för steg ska vi vidga världen.

Sen: dag efter dag ska vår kärlek bli större, ska vår kärlek växa sej större, som stranden längtar efter vågornas svall, den ska lägga sej över hennes rum, över hennes hus, över andra hus, rinna längsgatorna, fylla staden med ljus.

Jag är lycklig, jag är förtrollad, jag är äntligen jag.

Efter första veckan: jag träffar hennes vänner, hennes poeter i hennes kollektiv, jag bor där i en vecka men jag bor i hennes rum, jag träffar inte dom andra, jag ser dom bara på den första festen när Gaby hittar mej, jag hör deras steg och röster genom Gabys stängda dörr, det finns inte plats för andra men nu träffar jag dom.

Vi träffas i matsalen, i dikten som bor i det största rummet och vi äter i matsalen, vi sitter runt bordet och jag ser dom se på mej, jag ser dom le mot mej. Gaby talar, dom andra svarar och jag sitter tyst, jag sitter som en främling sitter, det är inte längre Gaby och jag, det är dom andra också, det är hennes familj, dom skrattar och jag undrar hur ofta dom skrattat förut, jag undrar över vad Gaby och hennes vänner talat om innan jag flyttade in och jag vill att dom aldrig talat med varann, jag vill att allt det nya jag upplever ska vara det nya Gaby upplever och vi blir fulla och efter

maten är vi fulla och en av Gabys vänner, hennes poeter, en kvinna, säger:

Det var ju en riktig goding den här gången.

Och jag lyssnar, jag tror jag hört fel, dom andra skrattar, Gaby skrattar och ler mot mej och jag undrar: den här gången? hur många andra gånger? vilka andra gånger?

Gaby skrattar och säger: Bry dej inte om henne, men jag kan se att Gaby bryr sej om henne, jag kan se att hon gillar vad kvinnan säger, jag kan se att Gaby reser lite på sej när väninnan säger så och jag vet ju om gitarristen, men jag trodde det bara var på skoj, att hon helat tiden vetat om mej, vetat att hon skulle hitta mej och att jag skulle flytta in, att hon bara hade väntat på mej tillsammans med gitarristen.

Vad menar ni? säger jag.

Väninnan skrattar, Gaby skrattar, dom tar tag i sina glas, dom skrattar och dricker ur sina glas, dom skrattar och ler menande mot mej och det är som väninnor med vitt vin runt köksbordet, det är som väninnor med vitt vin och cigarettfimpar med läppstift på filtren, det är som väninnor med vitt vin som sitter framåtböjda över ett runt bord, som först viskar som sen plötsligt slänger sina kroppar bakåt mot pinnstolarnas ryggstöd och skrattar högt och inte längre bryr sej om ifall någon hör, som skrattar och skrattar tills tårarna rinner och små blåsvarta rännilar slingrar sej ner över kinderna likt floder i en kartbok och Gaby säger: Herregud älskling, det är ju en komplimang, och hon skrattar igen och jag tänker att såhär har jag aldrig hört hennes skratta förut, det är ett skratt utan hjärta, det är ett skratt bara för hennes väninna, det är ett skratt hon klistrat på, det är som en målning med en färg för mycket, det är som en onaturligt förlängd skugga, som om någon varit där och målat dit en bit mörker, det är konstigt, men minuten senare glömmmer Gaby att hon skrattat konstigt, minuten senare står Gaby och jag i hörnet av rummet, dom andra är kvar vid bordet, men vi har gått därifrån, med drottningens självklara rätt, vi står i hörnet och Gaby tar tag i mina händer och för dom bakom sej och neråt längs med baksi-

dan av lären, och hon för dom längs sina nylonstrumpor, och hon för dom uppåt in under den korta kjolen, och hon för dom till sina skinkor och sen trycker hon, hon trycker mot mina händer så att mina händer trycker mot hennes skinkor och hon kysser mej på halsen och hon trycker sitt underliv mot mitt.

Den sista drömmen:

Hon ligger på förlossningsbordet.

Läkaren viker hennes ben åt sidan. Han viker dom åt sidan tills hon spricker. Det forsar blod. Ur sörjan av blod lyfter läkaren ett livlöst, blekt bylte. Hennes son.

Läkaren grimaserar, tittar på sköterskorna, håller pojken upp och ner i fötterna.

Babyn är vit med uppspärade ögon, han börjar redan torka ihop, hela pojken är vit men navelsträngen som löper tjock mellan honom och henne är rödgrå. Dom har inte klippt av den än. Hon protesterar, hon ber dom klippa av den.

Varför så bråttom? frågar läkaren, det ordnar sej.

Han håller i pojken, hon ligger uppsprättad och blodig, han håller upp honom högt, håller den vita, nästan genomskinliga pojken mot operationssalens lysrör, hon kan se hur vätskan i navelsträngen stannar upp, rinner tillbaka en aning och klumpar sej.

Det här var inte mycket att hoppa i taket för, säger läkaren och går fram till en papperskorg med fotpedal, sätter foten på den så att papperskorgen öppnar sej, släpper barnet och kliver av med foten. Locket går igen med en smäll och klipper av navelsträngen som ramlar ner på golvet och stegrar sej och lever runt som en herrelös vattenslang innan den blir helt stilla. Rödgrå sörja rinner ur den.

Hon ligger på britsen, blodig och halv, läkaren ler mot henne.

Bättre lycka nästa gång, ler han.

Överallt blod. Läkarens vita rock röd.

Det är hennes sista dröm.

Torsdag 19 januari

Städdag. Var klar vid elva. Gick ner till Solna centrum, åt lunch där. Tv på kvällen. Dagen K plus 256.

Fredag 20 januari.

Vaknade tidigt och kunde inte somna om. Det var alldeles mörkt ute. Satte mig och gjorde upp ett dagsschema. Försökte somna om, det gick inte. Tog en promenad runt kvarteret, klockan var halv sex. Enstaka lampor var tända, visste inte vart jag skulle gå, gick Råsundavägen ner mot Vasalunds gymnasium, sneddade ner över skolans område och hamnade så småningom på gångvägen runt Råstasjön. Orkade inte gå runt hela, satte mig och tittade på ankorna.

Fredag: videodag. Hyrde "Plutonen" och "En ny chans" med Alan Alda. Fortfarande röksugen, framför allt när jag tittar på video. I alla fall om det är en bra film.

Lördag 21 januari.

Stod i dörren för att gå och handla när Anette kom och överraskade. Blev väldigt förvånad. Hon hade köpt en bil och föreslog att vi skulle åka en tur. Jag försökte tacka nej men hon sa att det var en order. Lyckades i alla fall övertala henne att följa med och handla först.

Hon har köpt en svart Saab 99 för 3000 kronor som hon kall-

lar för Sigge. Vi åkte E4:an in mot stan och Valhallavägen förbi Stadion. Jag kände igen mig, jag var där och såg en Finnkamp när jag var runt 18. Sen fortsatte vi förbi Konstfack som Anette pekade ut åt mig. Anette pratade hela tiden, det kändes lite ovant att inte veta vart man skulle åka. Hon fortsatte ut mot Gärdet, förbi Kaknästornet där jag också varit en gång när jag var liten, och ut mot Djurgården. Vi parkerade vid något som heter Djurgårdsbrunn och tog en promenad längs med kanalen. Jag hade aldrig varit där, det var fint. Jag sa till Anette att jag inte var helt säker, men att det kanske var första gången jag varit utanför Solna sedan jag flyttade dit och hon log och sa att hon förstätt det. Jag undrade varför hon log, det var ju bara en slump att det blivit så, men hon skrattade bort det.

Hon skjutsade hem mig sen, och jag tog det lugnt resten av dagen, trött av allt promenerande.

Måndag 23 januari.

Närmaste t-banestation innanför tullarna är Stadshagen. Åkte dit på förmiddagen, var osäker på vilken uppgång jag skulle ta. Valde en på måfå och hamnade i ett industriområde. Visste inte riktigt vad jag hade väntat mig, men jag gick i alla fall runt en stund och tittade. Det fanns flera lunchrestauranger som verkade vara för sådana som jobbar i området. Kanske kan jag gå dit och äta någon gång, och låtsas som om jag jobbar intill. Restaurangerna var ganska stora så det ska nog gå.

Åkte hem. Har aldrig tänkt på hur instängd man är när man åker tunnelbana. Lite otäckt, nästan.

Läste ut Inger Alvéns bok.

Har köpt en begagnad video för 300 kronor, en gammal Moviebox. Den går inte att spela in på, men det spelar ingen roll.

Tisdag 24 januari.

Hemma hela dagen. Klistrade. Tittade på Eurosport, tennis från Australien, Sampras mot Courier. Sampras började gråta i sista set, både under sidbytena och när han skulle serva. Hans tränare har tydligen cancer. Ändå lyckades han vinna, jag tyckte det var vackert på något sätt. Det var länge sedan jag kände mig vacker. Dagen K plus 261.

Fredag 27 januari.

Åkte till Fridhemsplan. Fikade och hyrde video. På så vis måste jag åka hit i morgon igen. Gick omkring. Det är trevligt men lite svårt när man inte vet vart man ska gå. Gick vidare, plötsligt kände jag igen mig. Det var här G och jag lånade lägenheten när vi var i Stockholm. Blev nedstämd. Kände inte för att åka tunnelbana hem, för mycket minnen. Promenerade hela vägen hem via Stadshagen och Huvudsta. Stannade till vid olika busshållplatser för att kolla på kartan så jag inte gick fel. Tror jag tog så gott som närmaste vägen.

Trött. Somnade framför videon.

5.

Och som febern stiger i kroppen, i skakningar och rus med falska bilder, rörliga minnen från ett barns sinne, som bröders röster från förr eller en doft av äppelträd som för alltid förblir utom räckhåll, så stegrar sej också önskingar, dessa skapade scener som staplar sej på varann och för varje önskan man tror blivit sann bryr man sej bara om den nästa och nästa, och som febern sjunker i svett som blöter lakan så sänks också verkligheten med tårar och hårda läppar från det ögonblick man inser att drömmen inte fanns, bara människor av kött och blod, till nivåer man aldrig kunnat föreställa sej. Lågvatten. Uttorkade floder, fårar utan liv, spruckna mönster, som ansikten.

Jag var i Stockholm när jag fick reda på det, jag tog första tåget hem. Den Andra Kvinnan satt tyst bredvid mej och ställde en massa frågor. Jag sa ingenting.

- Gaby kallar dej för cockerspaniel, sa jag.
- Vad tycker du?
- Jag tycker dom är fina, sa jag.
- Jag måste hem, sa jag.

Vi hade varit i Stockholm i flera dar. Jag hade åkt bort för att tänka efter, för att få vara ifred. Jag sa att jag måste få vara ifred. Jag satt i en lägenhet med Den Andra Kvinnan, jag måste åka hem.

Det var en av Gabys poeter som hittat henne i Gabys rum. Det var en av Gabys poeter som hört hennes skrik genom dörren, som till slut öppnade dörren och hittade Gaby naken framför spegeln med plåster över hela kroppen. Hon stod framför spegeln och hela golvet var fullt av skyddsflikar från plåster, flera

tomma plåsterkartonger låg på golvet och framför spegeln stod Gaby med kroppen täckt av plåster. Plåster på armarna, plåster på benen, på lären, på magen, på bröstet och på skinkorna. Plåster hängde löst från hennes könshår, hon hade plåster i ansiktet och hennes fingrar for upp och ner över hennes kropp för att trycka plåstren på plats. Gaby stod naken framför spegeln med plåster över hela kroppen och hon stod så länge, vaggade långsamt fram och tillbaka. När hennes poet kom fram till henne pekade hon mot spegeln och sa:

– Jag har gått sönder.

Hon får komma hem två dar senare.

Jag möter henne.

Vi går bredvid varann.

Du visste, säger jag.

Hon säger ingenting.

Vad ska vi göra? säger jag.

Det är vår, säger hon.

Vårar brukar vara såhär, säger hon.

Jag gillar inte vårar, säger hon.

Veckor tidigare: Den Andra Kvinnan var vacker. Vi träffades på en bar när jag var ensam. Jag hade aldrig sett henne förut, hon hade långt ljust hår och stora ögon.

Jag var olycklig. Väggen hade rests.

Som nyfött spädbarn har man gulsot i blodet, bilirubin. Tack vare moderns föda kissar man ut bilirubinen ur kroppen och man märker aldrig av den. Men om amningen inte fungerar försvinner inte bilirubinen utan byggs upp mer och mer och ens hy får en gul ton och och värdet stiger och stiger och man får gulsot vilket kan vara farligt.

Det räcker alltså inte alltid med bara kärlek.

Om man som spädbarn får gulsot brukar det räcka med ljusbehandling för att bilirubinvärdet ska sjunka och slutligen försvinna ur kroppen.

Den Andra Kvinnan var vacker med långt ljus hår som bländade. Tillsammans drack vi öl och pratade. Hon satt framför mej. Berättade om sej själv.

Jag var olycklig. Gaby hade börjat försvinna. Det var inte mitt fel. Gaby hade blivit nån annan, nån jag inte kände igen. Hon hade inte längre en bergsklätrares vilja eller en drottningens makt.

Månader tidigare: Gaby och jag åker till Stockholm, vi åker tåg, det är spännande att åka tåg med Gaby. Vi sitter i en egen kupé, det är på kvällen, vi dricker vin, vi sitter nära varann. Vi skålar för varann, vi skålar för livet, vi skålar för världen som rinner över av vår kärlek, vi dricker ur plastglas, Gaby säger att det är så allt vin ska drickas. Ur plastglas. Bara då kan riktig kvalitet urskiljas. I torftighet.

I Stockholm ska vi visa världen.

Vi sitter på tåget, vi skålar, det är jag och Gaby Poetissan, min Gaby, min älskade Gaby och jag har inte varit i Stockholm på flera år, det är spännande.

Gaby går fram till kupédörren, drar för gardinerna. Gaby går mot mej och hon ställer sej framför mej och hon drar upp sin korta svarta kjol.

När vi kommer fram åker vi tunnelbana, vi ska till en lägenhet Gaby får låna. Tunnelbanan stannar vid en station, det kommer ett gäng ungdomar, en av dom hoppar på kryckor. Först hoppar han på kryckor, sen slutar han hoppa på kryckor och går normalt och håller kryckorna i handen. Gaby och jag ser på varann och ler. Vid dörren till vår vagn står några andra ungdomar. Han som tidigare hoppat på kryckor kommer tillsammans med sina vänner fram till ungdomarna vid vår dörr. Dom pratar och sen ser vi hur han som tidigare hoppat på kryckor tar tag i en av kryckorna, han tar tag i den nedre delen av kryckan med båda händer och plötsligt så svingar han kryckan med all kraft mot en av ungdomarna vid vår vagnsdörr och killen hinner inte fatta något och den första svingen träffar honom över huvudet. Han som tidigare hoppat på kryckor tar sats igen och svingar kryckan

med all kraft mot samma kille igen som fortfarande inte fattar vad som händer, han hinner inte ens få upp händerna och det andra slaget träffar också över huvudet. Han som tidigare hoppat på kryckor tar sats igen och under tiden som han svingar kryckan en tredje gång segnar killen vid vår dörr ner och slaget hamnar i luften och slår mot tunnelbanan med en kraftig smäll. Kryckan blir böjd och han som tidigare hoppat på kryckor tittar på kryckan och sen på killen som ligger halvt på perrongen halvt i vår tunnelbanevagn med blod som rinner genom ansiktet, och han som tidigare hoppat på kryckor börjar skratta och plötsligt vänder han om och springer därifrån och hans vänner springer efter, dom springer mot rulltrapporna och skriker nåt vi inte kan höra.

Gaby håller hårt om min arm och killen som blivit slagen ligger och blöder och hans kompisar står runt honom och dom svär och dom verkar osäkra och tunnelbanechauffören kommer och frågar vad dom håller på med och han ser killen som ligger och blöder och han säger åt killens kompisar att dra honom ur vagnen och för att vara sjsyst hjälper han till och tar tag i killens fötter och när dom dragit honom ur vagnen så går tunnelbanechauffören tillbaka till förarplatsen och strax åker vi därifrån.

Gaby sitter tyst resten av resan, mina händer skakar och jag mår illa. Gaby är tyst under den korta promenaden till lägenheten hon fått låna och när vi kommer in sätter jag mej på sängen och Gaby står på golvet och jag går fram till henne för att hålla om henne men hon slingrar sej ur mitt grepp. Jag ser frågande mot henne och hon tittar hårt mot mej och säger:

Varför gjorde du ingenting?

Vad menar du?

I tunnelbanan.

Vad skulle jag göra?

Gå emellan.

Det gick så fort.

Du satt och tittade på.

Jag hann inte. Jag hann inte fatta förrän det var över.

Skitsnack. Du bryr dej inte.

Gaby, jag...
Fy fan!
Gaby, jag...

Vid den här tiden: långsamt växte väggen.

Många män i märkliga kläder drog i trossar som drog dom en jättefärja mot kajen.

Långsamt växte väggen och bit för bit, först fötterna sen benen midjan magen bröstet hakan näsan ögonen, bit för bit försvann Gaby.

En kväll är jag ensam hemma i Gabys kollektiv, i hennes vackra ord, i hennes diktsvit som är hennes hem. Det bor andra där, det är hennes vänner men det är hennes värld. Alla har gått ut, jag är ensam kvar, jag mår inte så bra, jag är hemma, det ringer på dörren, jag öppnar, där står Gabys gitarrist.

Han kommer in.

Han sätter sej i Gabys rum, i vårt rum.

Han saknar henne så.

Det var inte meningen att komma hit.

Han vet inte vart han ska gå.

Han har ingenting emot mej.

Jag kan inte hjälpa dej, säger jag.

Får jag sitta här en stund?

Jag går ut i köket, han sitter kvar, jag går och sätter på kaffe, han har druckit, jag vill att han ska gå, jag är hemma nu, jag bor här.

När jag kommer tillbaka ligger han på golvet.

Han gråter. Han ser inte mej, han ser ingenting, hans ögon är översvämmade av tårar.

Han gråter ingen vanlig gråt, det är som kramp, han ser ut att ha ont, han vrider sej, han kan inte stå upp. Han låter, han gråter inte han låter, han kryper ut i hallen, han vill gå härifrån, han vill bespara mej, han vill inte att jag ska se honom såhär, han kryper ut i hallen, försöker stå upp, han kan inte. Jag går fram till

honom, jag sätter mej på huk, jag lägger min hand på hans axel, han skakar, han vänder bort huvudet men så lägger han huvudet i mitt knä.

Han har ont. Han luktar svett.

Han gråter i över en timme, sen dricker vi kaffe, han är blyg. Han ber inte om ursäkt, han kan inte be om ursäkt, han saknar henne så.

Jag säger:

Du behöver inte be om ursäkt.

Han säger:

Tänk om livet var som en elitserietabell. Ordning och reda, var sak på sin plats.

Jag säger ingenting.

Enkelt och rakt, alla förutsättningar givna.

Jag säger ingenting.

Han ser på mej.

Vet du varför?

Nej. Jag vet inte varför.

Det gick på några timmar.

Jag vet.

Visste du om det innan?

Nej. Jag hade aldrig sett henne.

Det gick på några timmar.

Ja.

Jag bodde här.

Ja.

Jag har bott här länge.

Jag tänker inte be om ursäkt.

Nej.

Söndag 12 februari.

Läste ut Katarina Ros roman. En viktig bok. Den handlar om livet så som jag önskar att livet ska vara. Jag läste i en recension av en kvinnlig recensent att hon tyckte om kvinnan i Ros roman, och att hon skulle vilja vara hennes vän. Hon skrev också att om hon vore man skulle hon vilja vara hennes älskare. Skulle jag vilja det? Kanske, fast bara om jag var ensamstående. Men jag kommer aldrig att vara ensamstående.

Har inte rökt på tre månader. Fortfarande sugen ibland.

Måndag 13 februari.

Thomas Fogdö fick sin dom: förlamad. Men jag tror han kommer att gå igen. Läste om Katarina Ros.

Tisdag 14 februari.

Kände mig inspirerad av Katarina Ros och gick till Moderna Muséet. Där var en utställning av någon som heter Gary Hill, det var videoinstallationer. I en installation gick man i en lång, mörk korridor. Plötsligt kom det folk gående mot en på sidorna av väggen. Svartvita människor. Som om de kom från andra sidan och hälsade på. En av människorna var en ung kvinna, hon kom gående och så stannade hon upp. Hur jag än vände mig så såg hon mig i ögonen. Hon var vacker, jag kunde inte låta bli att se på hennes kropp. En gång så vände hon sig om och jag såg på

hennes bak. Plötsligt hade hon vänt sig igen och såg mig rakt i ögonen och log lite. Jag kände mig avslöjad, hon hade märkt mina blickar. Så avklädd och ertappad har jag inte känt mig på länge. Inte sen G.

På vägen hem visste jag inte riktigt vart jag skulle gå och när jag stod lutad mot en telefonstolpe och funderade kom det två unga kvinnor mot mig. De ville fotografera mig, jag såg så härligt nonchalant ut. Jag ville tala om för dem att det bara var för att jag inte visste vart jag skulle ta vägen, men kunde inte. De tog en bild, kanske kom de från någon fotoskola.

Dagen K plus 282. Det tar tid, säger läkaren. Jag tror inte på det. Hon är ju där, hon finns. Vad måste jag vänta på? Jag tror han vill ha henne för sig själv. Det skulle faktiskt inte förvåna mig. Struntade i att klistra foton.

Torsdag 16 februari.

Hyrde två filmer. En porrfilm. Kändes genant, väntade tills det inte fanns någon kund vid disken innan jag gick fram. Det var svårt att välja, man vet ju aldrig om tjejerna på omslagen verkligen är med i filmerna. Har inte sett porrfilm sedan jag var yngre. Jag blev upphetsad, men i slutet av filmen fanns det en tjej som påminde om G. Måste stänga av, vet inte hur den slutade.

Fredag 17 februari.

Tvättade. Gick igenom min adressbok och suddade ut de namn och telefonnummer jag inte längre känner. Visste inte hur jag skulle göra med Pia. Jag kommer aldrig att ringa henne, men det kändes fel att sudda ut henne, det var ju inte så länge sen. Lät det stå kvar, men satte hennes namn och telefonnummer inom parentes.